

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ετος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι’ ἔβρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

“Ετος χίλια ὀκτακόσια κι’ ἑνεήκοντα ἑπτά,
παταράκα Στρατοπέδων και πλημύρ’ ἀπὸ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ’ εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρῶσο — ὅκτω φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὄρων μέρη — δέκα φράγκα και ἴσ’ ὅτ’ ἄλλοι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός ἐδημοῦσο τοσεληῖ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι’ ὅποιος ἀπ’ ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι’ αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τέσσαρης μηνὸς Γενάρη,
ῆλθαν κι’ οἱ Καλικαντζάροι.

Ποῦντος πεντακόσια κι’ ἑβδομήντα τρία,
νέα τῆς Κορώνης μεγαλοδορία.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος οκέτος.

(Ὁ Φασουλιῆς κι’ ὁ Περικλιῆς μετ’ ἄλλων διαφόρων
χαζέουσαν και συνομιλοῦν ἐκτός τῶν Ἀνακτόρων).

Φ.—Ἔβω και σύ, βρὲ Περικλιῆ;
Π.— Τὶ διάβολο νὰ κάνω;
ῆλθα νὰ ἔδω περιέργως αὐτοὺς πού πᾶν ἑπάνω.
Μὰ δὲν μου λές γιὰτὶ και σὺ σὰν χάγια ἔξω μένεις
κι’ εἰλεύθερος ἴσ’ Ἀνάκτορα σὰν κι’ ἄλλοτε δὲν μπαίνεις;
μὴ τάχα προσκλητήριον δὲν οὐδὲσαιαν ἔφετος;
Φ.—Ἐγὼ, βρὲ, πάντα ἴσ’ τὴν Ἀδλὴν δοξάζωμ’ ἐξαιρέτως
κι’ ὑπὲρ αὐτῆς ἀείποτε και σήμερον ἡπάλαισα,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος ἰδὼν πῶς τὸν ἐκάλεσα
ἴσ’ ὅτ’ ἄνετρο τῆς Πρωτορχονιάς τοῦ παρισμένου φύλλου,
κι’ ἐπιθυμῶν τὴν πρόσκλησιν νὰ τὴν ἀναπαύσῃ
ἔσταλε προσκλητήριον τοῦ ταπεινοῦ του φίλου
γιὰ νὰ θυμώσουν μερικοὶ και νὰ γηλέψουν τόσο.
Π.— Ἄλλὰ γιὰτὶ, βρὲ Φασουλιῆ,
δὲν πᾶς νὰ φιγουράρης,
μὰ κάθῃσαι σὰν τὸ σκυλὶ
ἀπέξω και φερμάρης;

Φ.— Δὲν ἔνοστις γιὰτὶ ριγὼ
και ἴσ’ τὴν Ἀδλὴν δὲν μπαίνω;

Δὲν ἔνοστις γιὰτὶ κι’ ἐγὼ
ἀπέξω περιμένω;

Δὲν ἔγω φράκο γιὰ χορὸ,
γιὰ τοῦτο, μποφο, καρτερὸ
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος
ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος.

ἴσ’ ἄνετρος ὁ καιρός,
βρὲ Περικλέτο γιανουτῆ,
ὅπου δὲν μοῦφτυγε χορὸς
και σουαρές κι’ ἀπρὲ—μιντὶ.

Μὰ τώρα κῦττα κατανεῖ! πᾶν και χοροὶ κι’ ἀπρεμινιά,
ἴπποτισμοὶ διπλώματα
και πλαζὰ καμῶματα.

Κτυπὸ τῆς πόρταις πρὸ καιροῦ
γιὰ νᾶβρω φράκο τοῦ χοροῦ,
κι’ εἰλο μου λένε μ’ ἀπονιά:
«ἴσ’ τὴν παρακάτω γαιτονιά.»

Τέτοιο μεγάλο ξαγκινὸ
δὲν μὸυχε ξαγκινεῖ.

οὐδ' ὁ Σκουλοῦθης θανεῖο
σάν κι' ἄλλοτε μοῦ δίνει.

Π.—'Εγὼ θαρροῦσα, Φασουλή, πὺς σοῦχουν κακιομένη
καὶ προσκλητήριον χοροῦ δὴν ἔσταλαν καὶ σένα.
Φ.—Τί λές, μορὴ παλγάνθρωπε, σ' ἔβρινα νὰ μὴ στείλουν
καὶ ἔτομον μπάλω κι' εἰς εἰς νὰ μὴ τὸν ἀναγγείλουν;
κι' ἂν δὴν πιστεύεις πρόσκλησιν πὺς ἔλαβα, σαλιάρη,
πλησίαιε νὰ τὴν ἴδῃς 'στὸ διπλανὸ φανάρι,
κι' ἄπλωσε τὰ ξερόδια σου μὲ τρόπο νυλικάτο
νὰ πιάσῃ μαλακὸ χαρτί, γυαλιστέρω, λουστράτο,
καὶ μάλαζε καὶ φίλησε τὴν δοῦλα τῆς Κορώνας
σάν δοῦλα Σολομῶντος,

κι' ἴσως καὶ σὺ 'στών ἱπποτών νὰ 'μῆς τὰς λεγεῶνας
τοῦ χρόνου προτόντος.
Π.—Τώρα πιστεύω, Φασουλή, πὺς εἶσαι φιλαλήθης,
τώρα πιστεύω, Φασουλή, πὺς ἔντως προσκλήθης,
φυχοῦλα μου τί πρόσκλησις!... ποτὲ μοῦ δὴν τὴν εἶδα...
γὰ κίταψε σφραγίστα...
ποῖο χέρι νὰ τὴν ἔγραψε, ποῖο τρυφερὸ κοντύλι,
καὶ ποῖος τὴν ἔχει στείλει;
Μακάριος, ποῦ πρόσκλησιν τοῦ Παλατιοῦ λαμβάνει,
μακάριος, ποῦ τῆς Ἀδῆς τὴν εἶδιον δὴν χάνει,
μακάριος, ποῦ τὰτ ἂ τὰτ ἴδῃ τὴν φαρμαγὴ
τοῦ Μεγαλειοτάτου,
μακάριος, ποῦ μὲ οὐπεὶ πλουσίου Βασιλεῖ
γαμίστη τὴν κοιλιά του.

Φ.—
Δυστυχῆς δ' ἐκεῖνος, ὅστις
ἔξω χάσκει μὲ πολλοὺς
σάν καὶ σὲ παλῆος κρεῖσστης
τῆς κυρίας Μιχαλοῦς.

Δυστυχία του μεγάλη,
ποῦ δὴν ἔβριε τ' εἶναι μπάλω.
μῆτε σκέλη
τῶν ἂν τέλει,
μῆτε πλῆθος ντυσιγὰ
πηδηκτὸν καὶ τουζοῦρ γκέ.

Καὶ δὴν βλέπει: ντουαλέταις,
ντεκολιτὲ καὶ γιγούρινα,
καὶ διπλωματῶν σπαλέταις
καὶ γοβάκια καὶ σκαπίνια.

Τετραχόρους καὶ καρέ,
ἀπολαύσεις τουρανοῦ,
τὸν Ἀσσημ καὶ τὸν Μπουρέ,
τὸν Γκυγιῶμ καὶ τὸν Ὀνοῦ.

Μῆτε μπράτσο, μῆτε πόδι,
ἀλλ' ἀπέξω σάν τὸ βῆθι
καρτερεὶ καὶ γάσκει μόνον
μὲ τῆς γάμπαις τῶν εὐζῶνων.
'Εγὼ ποῦ λές μὲ τὴν Ἀδῆ καὶ τὴν δὴν τὰ χάλω
καὶ τοὺς μουρλοὺς γελῶ,
ποῦ τῆς κακιοῦσαν σάν παιδιὰ καὶ τῆς βασιτοῦν γεινάτι
καὶ μῆτε μὲς 'στών ὄπνο τους δὴν βλέπουν τὸ Παλάτι.
'Εγὼ ποῦδὸ νὰ λέγωμαι νομοταγῆς πολίτης,
κι' ἂν μοῦ ριχτῇ, βρὲ Περικλή, κανένας Μοσκοῦθης
γυουροῦν 'στὸ μεθῶσι
καὶ τὰ [μαλακὰ] μοῦ χύση,
μὲ τὰ χυμένα τὰ μαλακὰ θὰ τρέψω πρῶτος
κι' ἐγὼ 'στὸ χαροφίλημα,

κι' οὐδέποτε κατ' οὐδένοθ' ὁ ἀκούσης προεστῶτος
κανένα κρυφομίλημα.

Π.—Πὺς ἤθελα, βρὲ Φασουλή, νάμουν ἀπάνω τώρα
νὰ 'ῶ τὴν πρώτη Πίν ντι μπάλ, τὴν Κορδονοῦ Θεοδώρα
ποῦ μὲ τὸν Μεγαλόσταυρο καὶ τὰ παράσημα τῆς
θὰ λάμπη σάν κολοφωτῆ μὲς 'στοῦ χοροῦ τὰ πρῶτα...
ἀς ἤμουν μέσα μιά στιγμὴ νὰ 'πῆγαίνα σιμὰ τῆς
κι' ἕνα λανοῖ μὲ 'χόρευα μαζὶ τῆς πρῶτα πρῶτα!
Ποῖός θ' ἀγκάλιασῃ τὸ κορμί, ποῦ ἐγγιλιστῇ σάν χέλι
κι' ὄλο πολέμους θέλει;

Ποῖός θ' ἀγκάλιασῃ τάχατε κορμί τὰν κυπαρίσσι;
σὲ τίνας ἴθιμος τάχατε τὸ χέρι θ' ἀκουμπήσῃ,
ποῦ μὴν ἡμέρ' ἀλύπητα καὶ ριζῆδὸν ἐκόπη
κι' ἔτρομαζαν τὰ σὺμπαντα κι' Ἀνατολή κι' Ἐδρώπη,
μὰ πάλι ξανακόλλησε
καὶ κερανοὺς ἀμόλησε;

Ποῖός καθαλλίμερος τάχατε μακάριος θὰ σπεύσῃ
τῆς πολεμάρχας Κορδονοῦ τὸ χῶστο ν' ἀνανεῖσθῃ,
ποῦ χύνει κίτσα μπαρουτοῦ
μὲς 'στοῦν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ;

Φ.—Μὲ ποῖόν τάχα θὰ χορῆψῃς—ὦχ! τρετίζικα Κορδονοῦ
τί Βασίλισσα τοῦ μπάλου, τί κορμάκι λιγερὸ.
'Ἐνας Ρήγας Κορδονοῦ τὴν χορεύει μιά βέβηλα
τὴν κυρίαν Παπαρβῆλα.

'Ἡ γρηγὰ μας ἡ Κορδῶνα πρώτη σέβει τὸν χορῶ...
τί Βασίλισσα τοῦ μπάλου, τί κορμάκι λιγερὸ.
Κουκολῶστε τὴν μὲ ροζα, μὲ ζαρπάνια καὶ μὲ κρῖνα,
σάλα πάλι, μπαλαρίνα,
κάνε τουρ καὶ μπαλανάε,
Μεγαλόσταυρο χροῦσέ.

Χόρευε κυρὰ Θεοδώρα, τῆς Κορώνας Φαβορίτα,
ποῦ ποιεῖ τὸν Μακεδῶνα καὶ τὸν Θρακία καὶ τὸν Κρήτα,
κι' ἐκυττάζουμε γὰ τούτους νὰ καπνίζου ἐδδομάδας
τὰ φουγαρα τῆς ἀρμάδας.

Καὶ τοῦ χρόνου σάν καὶ τώρα,
Κυβερνήτρα Κορδονοῦ,
μὲ Κορδῶνι καὶ μὲ ὄθρα
μεγαλείου 'φτεινοῦ.

Καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρόνου
μὲ Διάγγελημα τοῦ Θρόνου,
μὲ φωτιγὰς, μὲ σακαράκιας,
μὲ σπασίματα κρανίων,
καὶ διάφορας ἀρμάκας
διαφόρων πυθμένων.

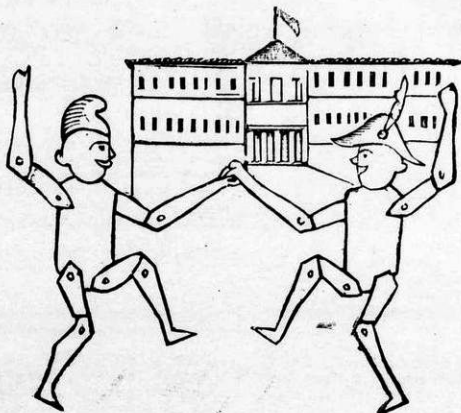
Καὶ τοῦ χρόνου πατριωτικὰ,
μὲ πυθμένα κλημιμένα,
κι' ὄπως σῆμερα καὶ τότε
νὰ μὴ 'βρίσκωμε πυθμένα.

Π.—'Ἄς μ' ἀβριναν καὶ τοῦ Σκουζέ νὰ 'ῶ τὰ μπαρμπετόνια,
ὄποῦ τιροῦν κι' Ἀνάκτορα καὶ Προεβειτῶν σαλόνια.

'Ἰσως φορετὴ καὶ τρικαντὸ καὶ ζῖφος διπλωμάτης
καὶ τοὺς Μινίστρον περγελέ μονάχα μὲ τὸ μάτι.

Φ.—Ποῖός ἔβριε τίνας Ἀνωτὸ τραβῆ γερὴ σπαλιόρα
καὶ ποῖόν νὰ στείλῃ σκέπτεται 'στών διὰ βόλο πιασέσι!
Ἰσως νὰ δίνῃ 'στών Ἀσσημ τὸ τρικαντὸ τοῦ τώρα
καὶ βάζει δ' ἀντάλλαγμα τοῦ Τουρκαλά τὸ φέσι.

Π.—Τάχα νάναυ κι' ὁ Λεβίθης; τάχα νάναυ κι' οἱ λοιποῖ;
ἄχ! ἀς ἔβλεπα γὰ 'λίγο τὸ μονόκλ τοῦ Φιλιππῆ.

Τάχα 'πήγαν κι' εκείναις
ή μαντάμας 'Γπουργίνας ;
κάν φοροδν φουστάνια νέα, κάν φοροδν τὰ περουνά,
γιά νά δείξουν πώς τὸ κράτος κρίσιν κρίσιμον περνά ;

Νάναι τάχατε κι' ή Βήτα ;
νάναι τάχατε κι' ή Δέλτα ;
νάναι τάχατε κι' ή Θήτα
μὲ τὰ πόδια της τὰ σέβλτα ;

Νάναι τάχατε κι' ή Μέρ, νάναι τάχατε κι' ή Κά
μὲ τὰ νάξια τὰ γλυκά ;
νάναι τάχατε κι' ή Ξι, νάναι τάχατε κι' ή Χέ,
Περικλέτο μου πτωχέ ;

Νάν' εκείνη, νάναι τούτη,
μὰ κι' εκείνο τὸ μικρό,
πού τρελλάιναι και φαροῦτη
καί καθένα φαλακρό ;

Μὰ κι' ἂν εἶναι, τί φουστάνια καὶ τί κάλτσαις νά φοροδν ;
κατακόκκιναις τῆς βλέπω γιά χορὸ νά λαχαροδν.

Τάχατε, βρέ Περικλέτο,
δὲν θά πῶσι καὶ καμμιὰ
μὲς σ' ἡς σάλας τὸ παρκέτο,
κάν Φραντζέτα κἀν Ρομηιά ;

II.— Τάχατε, βρέ Φασουλή,
καλσοῦδα θά προβάλλη ;
τάχατε θά 'δουσι πολλοὶ
κάππυγορευμένα κέλλη ;
τάχα σάλα δὲν θά πῶσι κωστονάτου καθβαλιέρου,
κάν ὠμφορονεῖου κἀν γέρου ;
τάχα σκάνδαλα θά γίνουσι εἰς τοὺς κύκλους τοὺς 'ψηλοὺς ;
τάχα τὰ κανκάν θά φθάσουν καὶ σ' ἡμᾶς τοὺς χαμηλοὺς ;

Φ.— Τάχα μὲς 'στ' ἄλλα τὰ καλά τῆς κλασικῆς πατριδος
θὰ γίνη καὶ παράσημον τῆς ἐπιγονατιδος ;

τάχα 'στοὺς τόσους τοὺς σταυρούς ἐκ μέρους τῆς Κορώναις
δὲν θ' ἀπονέμεται κι' αὐτὸ σ' ἡμᾶς τὴν προτυγάντζα,
κι' ή καλσοῦδα, Περικλή, καμμιὰς Ρομηιάς Ματρὸνας
δὲν θά στείλῃ μὴ φορὰ καὶ τὴν 'δική μας ἀντζα ;
II.— Πὼς ἤθελα ν' ἀργάντευαι καὶ κἀν κοπελοῦδρια
σὺν τὰ ζεπεταροῦδρια,

πού τώρα βγαίνουσι 'στὸν χορὸν τῆς φλογερῆς ἀντάρας
καὶ γαδανίζουσι τὸν μ π λ α ζ ἔ γεράματα νεκρά...
τί νά σοῦ 'πὼ !... βαρῆθηκα κι' ἐγὼ τῆς τριαντάρας
κι' ὅσο γερῶ, βρέ Φασουλή, μ' ἀρέσουν τὰ μικρά.
Φ.— Πὼς ἤθελα βρέ Περικλή, μὲ πέταγμα τοῦ φύλλου
νά 'πῆγαινα τοῦ 'ψηλοῦ,
καὶ νά κωτῶ χωρὶς γαλιὰ
τὸν χορευτὴ τὸν Βασιλιά.

Τάχα τώρα νάχη κέφι,
Περικλέτο, γιά χορὸ,
ή κωποῦ κωτᾶται νέφη
καὶ καμνὴ φλογερό ;

Σὺ τί λές, βρέ μασκαρά,
ποῦχεις γνῶσι πετεινοῦ ;
πὼς χορεῖσι μὲ τὴν Ρε,
τὴν Μπουρέ καὶ τὴν 'Ονοῦ,
ή σαρκᾶζουσι τὸ φτερισθὶ καθεμιάς γυμνῆς ὀλένης
συλλογιζεται τὸ μέλλον τῆς πατριδος τῆς τάλανης ;

" Ἄν ἔχης σέφην σέφου το, κι' ἂν ἔχης κρίσιν κρῖνα,
κι' ἤθελα νά τὸν ἔβλεπα, βρέ Περικλή, πὼς εἶναι
κατόπιν τῶν πολεμικῶν ἐκείνων μακροφαστιῶν...
βεβαίως τώρα θέλας τὸ πρῶτον πρᾶον ὄρος,
βεβαίως ὀνειρεύεται παικῶν ἀναπαύσεων
κι' ἕνα χορὸν πυρρίχιον καὶ κωγερῶν ἔπος.

Ki' ἂν σήμερα χορευθῆ
καὶ κἀνη χωρατά,
μὲ κἀτι μαγειρεῖται
κι' ὁ νοὸς ἄλλου πετᾶ.

Θαρρὸ πὸς ἀπ' ἑμπρός μου
 βιαθαίνει σοβαρὸς,
 περιγελῶν σκληρῶς
 τὸ μάταιον τοῦ κόσμου.

Τί πρὸς αὐτὸν οἱ στροβίλοι κι' αὐτὸς πρὸς τοὺς στροβίλους;
 ὁ νοῦς του στροβιλίζεται μὲ μίαν σκέψιν μόνον,
 πῶς νὰ πατάξῃ δηλαδὴ βαρβάρους κι' βεβήλους,
 ποὺ βεβηλῶνουν πρὸ πολλοῦ τὰς θήκας τῶν προγόνων.

Ἄλλ' ἔμως κι' ὁ Διάδοχος, ἐποῦ πολὺ σπουδάζει,
 βεβαίως εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν ἐπιῶν θὰ ρεμβάζῃ,
 ἴσως δὲ τώρα, Περικλῆ, ποὺ τρέμεις ἐκ τοῦ φόβου,
 ὁ οὐρανόστος Διάδοχος ἀρῖνει κάθε ντάμα
 καὶ τρέχει μέσῃ στ' ἄρματα, ποὺ κρέμονται ἴστους τοίχους,
 καὶ γονατίζει ἔμπρὸς σ' αὐτὰ μὲ γογγυτὸ καὶ κλάμμα.

Αὐτὴν τὴν ὥρα, ποὺ πολλοὶ μὲ τὸν χορὸ μεθῶνε
 κι' ἀφράτων θηλυκῶν καρδιαῖς κτυποῦνε σὰν ρολόγια,
 βεβαίως ὁ Διάδοχος γονατισμένος θάναι
 ἔμπρὸς σὲ παλαιὰς ἀρματαωσιαῖς καὶ λέει τέτοια λόγια.

«Ὡ σεις πατέρων ἄρματα, ποὺ κρέμασθε ἴστους τοίχους,
 εἰρηνοφιλοῦ μουσικῆς δὲν θέλω πλέον τόνους,
 θέλω ν' ἀκούσω γύρω μου τοὺς βροντεροὺς σὰς ἤχους,
 θέλω νὰ δῶ τρίγυρα μου χορευόντας προγόνους.

«Ἀφότου τὸ Διάγγελμα, τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο,
 ἴστων Στρατηλάτην ἔστειλεν ὁ προσφιλεῖς μπαμπάς,
 μηδὲ στιγμὴν τὴν αἰθουσαν τῶν ἐπιῶν δὲ ἀρῖνει
 κι' ἀδοξοτὸς φέγγει γύρω μου τῆς δόξης ἢ λαμπάς.

«Ὅπλα νίκης, μὴ γέλατε,
 γλέντια καὶ χοροὺς οἰκτερῶ,
 λάβετε ζωὴν κι' εὐλατε
 νὰ χορῆσετε τριγύρω.

«Τὴν κλαγγὴν σας ἄς ἀκούσω,
 καὶ κλαγγᾶζων μεθ' ὀμῶν
 πᾶν ἀπόλειπον νὰ λούσω
 ἴστου πυρὸς τὸν ποταμῶν.

«Δαμασκίᾳ σπαθιά καὶ κάμαξ
 ζῶστε μέση νιλικάτη,
 σεις γιὰ μὲ γενετὴ ντάμαξ,
 Καυτανζόγλου καὶ Μερκάτη.

«Ὡ οικαὶ τῶν προπατόρων, ὡ πλειὰς ἀγωνιστῶν,
 πρόσθεθι νὰ σ' ἀγκαζάρω νὰ χορῆσωμε μ π ο σ τ ὀ ν,
 ὄχι πλέον μὲ τὴν Κόζεξ, τὴν Γκυγιῶμι καὶ τὴν Μπουρέ,
 θέλω μόνον νὰ χορεύω ἴστω ἑικό σας τὸ καρέ.»

Ἄλλὰ θαρρὸ, βρὲ Περικλῆ, πὸς βλέπω παρατέρα
 καὶ τὴν σεπτὴν Βασιλισσαν, τὴν προσφιλεῖς μητέρα...
 πρὸ τῶν ἄρματων κύπτονται τὸν Κωνσταντῖνον βλέπει
 κι' εἰς δεξιότερον γονάτισμα καὶ τρίτον τὸν προστρέπει,
 κι' ὁ Κωνσταντῖνος δέχται φελλίζει θερμωτάτην
 μαζὶ μὲ τὴν μητέρα του τὴν Ἑλληνικωτάτην.

(Εἶπεν οὕτῳ κι' ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλή του πᾶνει
 κι' ἀρχίζουσι πόλικαι καὶ μυστοὶ καὶ τοῦ χοροῦ τσαλιμῖα,
 μὰ κι' ὁ Σκοπὸς τοῦ Παλατιοῦ μηδὲ στιγμὴ δὲν χάνει
 καὶ διώχνει μὲ τῆς κοντακίαις τὰ ζύλινα ψοφῆμια).

Παιχνίδια καὶ λιλιὰ παιδιῶν καὶ Βασιληᾶ.

Μὰς ἴστω νέο πανηγύρι τῆς σχολῆς Παραμονῆς,
 ποὺ τρελλαινεται κινεῖς,
 νὰ ἴστω μέση κι' ἡ Κορῶνα μὲ τσακισμάτα καὶ γέλοια,
 καὶ τὴν πῆφραν ἀπ' ὀπίσω τοῦ συμμοῦ τὰ παιδαρέλια,
 κι' ἔγινε κινεῖς κι' ἀντίξο καὶ τρελλοτάτῳ μεγάλῃ
 κι' ἔφταναν μὲ τὰ χαρτάκια τὸ τρισέβαστο κεφάλι.

Μὰ τροκάναις καὶ σφυρίκτραις πᾶν ἴστων Ἄνακτα κοντά,
 μὰ ἴστω κάθε σφύριγμα τῶν γλαστοῦς τοὺς ἀπαντᾷ :
 «σφύριξ, παιδί λαί μου, σίμωνέ με πρὸ πολὺ,
 κι' ὄλο ραῖνε μὲ χαρτάκια Βασιληᾶ δημοφιλεῖ,
 μοναχὰ μὲ τῆς τροκάναις μὲς ἴστω αὐτιά μου νὰ βροντῆς
 καὶ ἴστω πόρινα χαρτιά μου μὲ χαρτιά νὰ μ' ἀπαντᾷ.»

Τί τροκάναις, τί σφυρίκτραις, ἱλαρὸν καὶ μέγα δράμα ...
 Θρόνος καὶ λαὸς ἀντάμα ...
 ποῖος σύνδεσμος τῶνόν, ποὺ καθέννας τενεκὲς
 τὸν ἐκόνταξε γελώντας καὶ δὲν ἔβγαξε μιλιὰ,
 μὰ μὲ ποῦδρα τὸν ραντίζουσι καὶ μοδίστραις μερικαῖς
 κι' ἀσοπροσώπο κυττάζω τῶν Ρωμηῶν τὸν Βασιληᾶ.

Ὅχι πιά, δὲν εἶναι μῦθος καὶ ψευτιά Πρωταπριλιάς
 πὸς ἡ τύχη μας ἀνοίγει...
 παίζει μὲ τὰ παιδαρέλια παιγνιδιάρης Βασιληᾶς
 καὶ μὲ τὸν λαὸν του ομίγει,
 κι' ἔτσι πάλιν μὲ τὸν χρόνον τὸν τροπαῖον καὶ τοῦ πλοῦτου
 σπερῶνει τὴν ἰσχύον του ἴστω χαρτάκια τοῦ λαοῦ του.

Τῆς Κορῶνας νέον δωροφῶρον ἴστης Αὐλῆς τὸν δορυφόρον.

Κι' ἔστειλεν ἡ Κορῶνα δύο βάζα
 ἴστων γέρο Θεωρῆ γιὰ μπουναμά,
 νὰ δείξῃ πὸς πόλον τὸν ἐκτιμᾷ
 κι' ὄλο του παραδέχεται τὰ κάζα.

Κι' ἔγραψε ἴστων χρυσοῦ τῆς τὴν Κορῶνα :
 «ἔβξου τὰ δροῦ μου βάζα... καὶ τοῦ χρόνου...
 βάζε τὸν Μεγαλόταυρο μὲς ἴστωνα
 καὶ ἴστω ἄλλο τὸ Διάγγελμα τοῦ Θρόνου.»

Κι' ὁ Θεωρῆς ἐπήγχε νὰ κρεπάγῃ
 γι' αὐτὸν τὸν μπουναμά τὸν ἔαφνικὸ,
 κι' ἄρχισε μὲ τὴν πουςὴ περιβολήγῃ
 νὰ σπέρνῃ μὲ ἴστω αὐτὰ βασιλικά.

Δὲν ἐλιπίξε καὶ τοῦτο νὰ τοῦ γίνῃ,
 κι' οὐδ' ἕνα φίλατό του δὲν ἀρῖνει
 ἴστω βάζα τῆς Αὐλῆς καὶ πλησιάζῃ,
 μήτε τὸν ψυχογιῶ τοῦ τὸν Σκουζέ,
 καὶ Γαλλιστί ἴστους φίλους του φωνάζει :
 «μῆ, μῆ, νὰ του σὶ ἡ πᾶ, ἰλ σὸν μπριζέ.»

Τὸ τῆς ψυχῆς βιβλίον οἰστῶν πολὸν ἐγκλείον

Ἦθῆκαν τὰ Διγηθήματα τοῦ ποιητοῦ Στρατηγῆ
 λαμπρὸν βιβλίον τοποθετῆ τὰ μέλα φιλοκάλας,
 ποὺ τὰ περιπαθέτερα τὴν αἰσθημῶτα ἴστω
 κι' ἀνακικαῖα τῶν παθῶν τριμοιχάξῃ οὐλοῦ.
 Οἰστῶς πόλις καὶ δόμαξ καὶ σφρηγιά νένεξ,
 καὶ τόση γλαφυρότης,
 δὲ δὲ φράγκα μοναχὰ τοῦ ταύχους ἢ τιμῆ
 καὶ πάρτε τὰ πρὶν πουληθῶν σὰν χροῖοιο φώμῃ.